

· D · SZABÓ · ERNŐ · S · J ·

PAL OT

Szavaszváros

KORDA · RT · KIADÁSA · BPEST ·

DONÁSZY SZABÓ ERNŐ S. J.

TAVASZVÁROS EMLÉKKÖNYV

Különlenyomat a
TAVASZVÁROSBÓL

BUDAPEST, 1941
KORDA R. T. KIADÁSA

No. 112/1941. Imprimi potest, die 12. Febr. 1941. — Eugenius Somogyi S. J. Praep.
Prov. Hungariae S. J. — Nihil obstat. P. Joannes Hemm S. J. censor dioecesanus.
Nr. 444/1941. Imprimatur. Strigonii, die 23. Januarii 1941. Dr. Joannes Drahos vic. gen.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest, VIII., Csepregy-utca 2.

Kedves Ragyogóarc!

Te is eljutottál a Tavaszbárosba? — Remélem, igen! Hiszen a lelkigyakorlaton vagy a szívgyárda-gyűléseken találkoztál a Nagy Fehérruhással, aki megfogta kezedet és megmutatta neked az utat a Tavaszbárosba.

Most aztán vigyázz a varázskörel

Gondosan kerülj a Fekete-erdőt, mert különben úgy jársz, mint Harmattestvér a Tavaszbáros történetében!

Olvasd el sokszor a Tavaszbáros történetét, hogy sokszor eszedbe jusson: Neked mindig a Tavaszbárosban kell élned, mert ott minden olyan szép és ott nincs bűn!

Vigyázz a Tavaszbáros Emlékkönyvre! — Szorgalmasan gyűjtsd a Nagy Fehérruhások emléksorait. Legalább minden első-pénteken vedd elő az Emlékkönyvet! Olvasd el mindazt, amit feljegyeztél az üres lapokra.

Légy olyan jó testvér, mint Gyémánttestvér, aki nem elégedett meg azzal, hogy ő eljutott a Tavaszbárosba, hanem Harmattestvért is megmentette. Vezess te is sok ragyogóarcot a Tavaszbárosba, akik soha el nem veszítik a „varázskövet“, a megszentelő kegyelmet! — Meséld el más gyermekeknek is a két testvér történetét, magyarázd meg nekik, mit jelent a Tavaszbárosban élni!

Remélem, mindig megmaradsz a Tavaszbárosban és a Tavaszbáros király téged is felvezet majd a Tavaszbáros hegyen keresztül a Tavaszbáros csillagba! Ott majd valamennyien találkozunk!

Tavaszbáros, 1941.

Tavaszbáros királynő ünnepén.

TAVASZVÁROS

*„... Ül nyakamba, Szent Kristóf leszek,
ki átalvitte árvizes folyón
a gyermek Jézust vastag izmú vállán...
Lábunk fekete, zagyva vízben gázol,
ül nyakamba, lábod tiszta még,
szíved tiszta még... valami vén szigetre
ha átvinnék téged és a többi is,
a Lacikat, Csabákat, Bözsikéket,
átmenténélek, hátha új világ nő
meg nem fertőzött tiszta szívekből...
... Az óvilágot pedig hordja el az árvíz!”
(Mécs)*

„A Gyémánterdő kellős közepében volt az Aranyház.”

A GYÉMÁNTERDŐBEN

I. AZ ARANYHÁZ

A Gyémánterdő kellős közepében volt az Aranyház. Az Aranyházban lakott az Édesanya két gyermekével. Gyémánttestvér és Harmatestvér volt a két gyermek neve.

Egy este odaültek édesanyjuk elé.

Gyémánttestvér megcsókolta édesanyja kezét s azt mondta:

— Édesanyám! Nagy útra készülök. Te annyit beszéltél már nekem a Tavaszvárosról. Elmegyek hát, szerencsét próbálok. Harmattestvér is velem jön! Jó?

Az Édesanya megsimogatta két gyermeke fejét. Megölelte őket.

— Magam is arra gondoltam, — szólta a két testvérhez — hogy útnak engedlek benneteket. Hiszen már nagyok és erősek vagytok. Tudom azt is, hogy nektek el kell jutnotok a Tavaszvárosba. — Csak arra kérlek benneteket, fogadjatok majd szót a Nagy Fehérruhásnak, aki megmutatja majd nektek a Tavaszvárost és átsegít benneteket a nagy Fekete-folyón. — Holnap majd előveszem a vándortáskát, telerakom ennivalóval, és Isten nevében útnak indítalak benneteket. — Most pedig feküdjete le, pihenjétek jól ki magatokat, mert nagy ám az út Tavaszvárosig.

Gyémánttestvér megölelte édesanyját, megköszönte, hogy elengedi a Tavaszvárosba. Harmattestvér is így tett.

Megvetették ágyukat. Mielőtt az ágyba bújtak volna, a két testvér letérdelt az ágy elé és imádkozott:

— Édes jó Istenem! Add, hogy holnap is felébredsen bennünket a Te jóságod napsugara. Segíts meg bennünket, hogy eljussunk majd a Tavaszvárosba.

Pár perc múlva már a két testvér mély lélegzése hallatszott csak. Édesen aludtak. Sok-sok szépet álmodtak a Tavaszvárosról.

Az Édesanya sokáig nézte még a két testvért. Homlokukat kereszttel jelölte meg. Aztán ő is letérdelt. Kérte a jó Istent, hogy segítse meg két gyermekét, hogy eljussanak a Tavaszvárosba.

2. A KÉT TESTVÉR ELINDUL

Alig sütött be a napsugár a Gyémánterdő fái között az Aranyházba, Gyémánttestvér kiugrott az ágyból. Letérdelt és megköszönte a jó Istennek, hogy felvirradt ez a nap is.

— Édes jó Istenem! — imádkozott — Add, hogy eljussak a Tavaszvárosba!

Harmattestvér még nem ébredt fel. Gyémánttestvér pedig úgy gondolta, majd ő előbb kész lesz, előkészít mindent Harmattestvérnek és segít az Édesanyának.

Gyémánttestvér alaposan megmosakodott. Mikor mindennel kész lett, felkeltette Harmattestvért. De bizony nem akart felkelni. Megfordult és tovább aludt. Nagynehezen végre mégis rászánta magát, hogy felkel. Gyémánttestvér siettetten. Nem érnek be különben a Tavaszvárosba naplemente előtt, ha nem indulnak el korán. Már is elkéstek.

Harmattestvér a nagy sietségben elfelejtett

imádkozni. Pedig ebből nagy baj lett. Majd később meglátjátok!

Amikor mindennel elkészültek, az Édesanya is gondosan megrakta a vándortáskát mindenféle jóval, amit csak tudott adni gyermekeinek. Az Édesanya vállukra akasztotta a vándortáskát. Meghagyta nekik, hogy felváltva vigyék. — Mégegyszer a *lelkükre kötötte, fogadjanak szót mindenben a Nagy Fehérruhásnak, mert ő nagyon jól tudja az utat a Tavaszcímű városba.*

A testvérek mégegyszer megölelték édesanyjukat. Mielőtt útnak indultak volna, Gyémánttestvér kérte az Édesanyát, jelölje meg homlokukat kereszttel és áldja meg őket, mert nagy útra mennek.

Igy is tett az Édesanya. Aztán elindultak a Gyémánterdőbe.

Az útról vissza-visszaintegettek édesanyjuknak, aki sokáig könnyes szemekkel nézett utánuk. Végre a kanyarodónál eltűnt a két gyermek és eltűnt az Édesanya kedves arca is a gyermekek szeme elől. Magukra maradtak. — Csak őrangyaluk kísérte őket észrevétlenül. De erre már ők nem gondoltak. A Tavaszcímű várost szerette volna már látni mind-egyikük.

3. BÚCSÚ A GYÉMÁNTERDŐTŐL

Már sokáig rótták az utat a Gyémánterdőben. Kezükben a nagy vándorbottal, hosszú léptekkel mentek előre... Kipp-kopp... Kipp-kopp... egykettő... hallatszott lépteik üteme a gyémántúton. A fák integettek feléjük, a madarak körülropták őket, az őzikek rájuk bámultak, a nyuszikák előttük kergetőztek az úton, még a tudós bagoly is kikandikált az odvas fából és a két testvérré hunyorított.

Úgy lépkedtek, mint a hercegek. Hiszen *ők a Gyémánterdő hercegei*. Nincs nagyobb úr náluk az egész Gyémánterdőben. Boldogok és vidámak voltak. Gyémánttestvér nagyokat ugrott botjával. Harmattestvér alig győzött utána szaladni. A napsugár kacagott rajtuk s az édesanyjuk imádkozott értük otthon a nagy feszület előtt...

Észre se vették, hogy kiérték a Gyémánterdő szélére, úgy siettek. Csak amikor ritkábbak lettek a fák s bekandikált a mező, vették észre, hogy hopp, hiszen el is kell búcsúzni a Gyémánterdőtől.

Gyémánttestvér így szólt testvérkéjéhez:

— Pihenjünk egyet! Jó lesz erőt gyűjteni a vándortáskából, mert még nagy út van előttünk.

Harmattestvérnek több se kellett. Leült Gyémánttestvér mellé az aranyfübe, és nagy lustán elnyújtózkodott a selymes gyepen.

Megpihentek. Jót ettek a vándortáskából.

Gyémánttestvér felkelt, megigazitotta ruháját. Kérte testvérét, menjenek már tovább, mert még messze van a Fekete-folyó, pedig még naplemente előtt oda kell érniök. *Éjjel nagyon nehéz átjutni a Fekete-folyón.* Még a Nagy Fehér ruhással sem találkoztak, aki elvezeti őket a Tavaszvárosba.

Harmattestvérnek nem nagyon volt kedve tovább menni. Olyan jó volt lustálkodni az aranyfüben. Meg sajnálta is a Gyémánterdőt. Most váljon meg tőle? Hiszen eddig mindig benne élt!

Végre nagy nehezen rászánta magát, hogy elindul. Arra már semmikép sem volt kapható, hogy most ő gyje a vándortáskát.

Szegény Gyémánttestvér nem akart veszekedni. Vitte tovább a vándortáskát, pedig jól meghúzta már eddig is a vállát. Jó testvér volt, nem akart veszekedni, inkább fájjon az ő válla.

Kiérttek a Gyémánterdőből. Már vagy félnapi járóföldet tettek meg. Könnyes szemekkel néztek vissza a Gyémánterdőre. Most már idegenben járnak majd. Búcsút intettek az erdőnek.

A FEKETE-ERDŐ

4. A NAGY FEHÉRRUHÁS

Már messze mögöttük volt a Gyémánterdő. Csak az erdő széle csillogott távol a napsugárban. — Itt az Életerdőben most minden olyan furcsa. Soha nem látott vidék. Minden egészen más. Itt semmi sincs gyémántból. Itt az út sáros és poros. Itt nincsenek olyan szép madarak. A házak is olyan sáros piszkosak. *Igen, olyan ház sehol sincs a világban, mint az Édesanya háza, mert az Aranyház!*

És az emberek! Olyan furcsák, olyan barátságatlanok. Szegény Gyémánttestvérnek és Harmattestvérnek összeszorult a szíve. Szótlanok lettek. — Milyen jó volt az Aranyházban!

Tovább szomorkodtak volna, ha észre nem veszi ám Gyémánttestvér, hogy szembe velük nagy sietve jön valaki. Először megijedtek, mert szembe mentek a nappal és hosszú fekete árnyék közeledett feléjük.

Egyszerre felderült az arcuk, amikor közelebb értek és látták, hogy előttük áll... már csak egy lépés... Gyere, szaladjunk... előttük áll a Nagy Fehérruhás, akiről az Édesanya beszélt, s aki elvezeti őket a Tavaszvárosba.

Valóban nem csalódtak, mert ő volt a Nagy Fehérruhás, akiről az Édesanya beszélt.

— Ugye, te vagy a Nagy Fehérruhás? — kérdezte Gyémánttestvér és barátságosan megfogta a Nagy Fehérruhás kezét.

„Előttük állt a Nagy Fehérruhás.”

— Jól tudod. Bizony én vagyok. Ti pedig ugye, Gyémánttestvér, meg Harmattestvér vagytok? — Az édesanyátok bizonyára beszélt rólam. Énrám bízott most titeket, hogy vezesselek el benneteket a Tavaszvárosba, ha majd nagyok lesztek és meg tudjátok érteni a Tavaszváros titkát. Most itt vagyok, jöjjetek hát velem. — De pihenjünk meg egy kissé előbb, aztán továbbmegyünk, hogy még ma, este előtt eljussunk a Fekete-folyóhoz.

Útszéli nagylombú eperfa árnyékában pihentek és ettek újból a vándortáskából. A Nagy Fehérruhás is megkínálták.

Majd útra készültek. Gyémánttestvér hallgatóan és kérő tekintettel nézett Harmattestvérrre, hogy talán ő vihetné már a vándortáskát. Harmattestvér elfordította a fejét. A Nagy Fehérruhás észrevette, hogy valami nincs rendben. Gyémánttestvér újból vállára veszi a vándortáskát. Látszott rajta, hogy lehúzza a vállát, nehéz lehetett már. Kérdően néz Harmattestvérrre:

— Hát te nem viszed? Vagy eddig se hoztad? Harmattestvér lesüti szemét.

— Gyémánttestvér jutalma lesz, hogy őt vezetem be először a Tavaszvárosba — mondta a Nagy Fehérruhás és szemrehányó tekintettel fordult el Harmattestvértől.

3. HARMATTESTVÉR ELTÉVED

A Nagy Fehérruhás ment mindig elől, hogy jó úton haladjanak, a két testvér pedig utána. — Harmattestvér bizony el-elmaradozott, pedig nem vitt semmit. De hát ő olyan kényelmes volt, nem szokta meg, hogy tűrjön és szenvedjen. A Nagy Fehérruhás pedig sietett, mert szerette volna, ha még naplemente előtt átjutnak a Fekete-folyón.

Nagy léptekkel haladtak előre, kezükben a vándorbot. Még az arra siető kis nyuszik is megbámulták őket. Hova sietnek ezek a vándorok? A nap azonban már gyanús szemmel pislogott rájuk: Nem lesz abból semmi, én gyorsabb vagyok, nem értek ti át ma a Fekete-folyón.

Gyémánttestvér nem törődött semmit a fáradtsággal. Csak mindig arra gondolt, amit édesanyja mondott: *Hallgass mindig a Nagy Fehérruhásra, mert ő elvezet a Tavaszcímbe. A Tavaszcím pedig megér minden fáradságot. A jó Isten megsegít úgyis, hogy eljussak a Tavaszcímbe.*

Harmattestvér azonban nagyon szomorú volt. Már bánta, hogy eljött hazulról. Mennyivel jobb lenne most otthon az Aranyházban, meg a Gyémánterdőben. Milyen idegen itt minden. Nem törődik velük senki. Meg aztán milyen messze van az a Tavaszcím... Lehet, hogy nem is igaz! A Nagy Fehérruha is teljesen idegen. Ki tudja, nem csapta-e be őket. Hátha az Édesanya is tévedett?! Legjobb lenne még idejekorán visszafordulni.

Harmattestvér mereven nézte a földet és maga elé bámult. Mikor észrevette, hogy nagyon elmaradt, eleinte szaladt egy kissé a Nagy Fehérruha után... de most már nem volt kedve ehhez sem. Többször meg kellett várni.

Egyszer csak azt veszi ám észre Harmattestvér, hogy barátságos farkcsóválással és kaffogással közeledik feléje egy kis Fekete Kutya. Egyszerre elfelejtette fáradságát. Lehajolt, hogy a kis kutya után nyúljon. Elugrott előle; Harmattestvér pedig utána. Szerette volna megfogni, milyen jó játszótárs lett volna az úton. A kis kutya kergetőzött vele. Harmattestvér pedig szaladt utána... Észre se vette, hogy nem is látja már Gyémánttestvért, anynyira elmaradt. Azt se vette észre, hogy a kis kutya

a nagy Fekete-erdő felé csalogatja... az erdei úton szaladt előre... Már benn is voltak az erdőben...

Gyémánttestvér hátranézett. Hát Harmattestvér megint hova tűnt? A Nagy Fehérruhást megállítja... Harmattestvér eltűnt! Keressük meg!

8. A FEKETE PÓR

Harmattestvérrel mi történt?

Megdöbbenve vette észre, hogy a Fekete-erdőben van. Pedig édesanyja már kicsi korában hányszor figyelmeztette a Fekete-erdőre. Meszse kerülje el mindig!

És most benne van. — Milyen szomorú és különös itt minden... a kis kutya egyszer csak eltűnt az erdőben... Harmattestvér egyedül maradt. Az utat is eltévesztette, mert sokfelé ágazott... Szegény Harmattestvér!

A növények olyan különösek voltak. Sehol egy szál virág... semmi színpompa, minden olyan szürke és sötét. A fák komoran integettek és fenyegetően tárták ágaikat Harmattestvér elé... A szúrós, keménylevelű bokrok különös árnyékokat vetettek a földre... Csúf, nagyhasú fekete gombák voltak mindenfelé... az egyikbe belebotlott Harmattestvér, s a felrúgott gombából fekete füstfelhő szállt fel előtte. Harmattestvér remegett az izgalomtól és a félelemtől.

A levegőben halálmadarak vijjogása hallatszott. Kuvik-hang félelmesen hasított bele Harmattestvér fülébe... összerezcent... csúf varangyos békák ugráltak előtte... az egyik lábára is ugrott... borzasztó volt... tüzes szemei forogtak... undorító folyadékkal freccsentette tele ruháját... Harmattestvér közel volt az ájuláshoz...

Szegény Harmattestvér...

Egyszer csak valami tisztásra ért. A tisztásra beszűrődött a fény, és előtte gyönyörű aranyfonál lógott a levegőben... A sok csúf állat és növény után jól esett aranyfonalat látni... Harmattestvér mint kíváncsi gyermek utána nyúl... s akkor veszi észre, hogy a csillogó aranyfonál undorító nyálas pókháló... De már késő volt...

A fák összedugták lombjaikat, a halálmadarak a tisztás felett keringtek, a békák haláltáncba kezdtek és ijesztően énekeltek... a bokrok összesűgtak: Szegény gyermek... szegény gyermek... Megszánták a halálsápadt Harmattestvért...

Harmattestvér észre se vette, hogy amint az aranyfonálhoz nyúlt, fent a magasból, a tisztás felett kifeszített hatalmas hálójából villámgyorsan fonalat tekert a hatalmas F e k e t e P ó k. Harmattestvér nyakához ért az undorító nyálas hálófonál... felsikoltott és halálsápadtan összeesett.

A nagy F e k e t e P ó k föléje ereszkedett és hatalmas karmaival megfogta Harmattestvér testét... Ki akarta szívni a véré...

7. A VARÁZSKŐ

Szegény Harmattestvér!

Reggel nem imádkozott! Aki nem imádkozik, nem segíti azt meg a jó Isten! — *Aki nem imádkozik, az a F e k e t e P ó k hatalmába kerül, az eléved a Fekete-erdőben.*

A N a g y F e h é r r u h á s és Gyémánttestvér ijedten indult Harmattestvér keresésére. Visszafelé mentek az úton. A N a g y F e h é r r u h á s szomorúan mondta Gyémánttestvérnek:

„ . . . előtte gyönyörű aranyfonál lógott a levegőben . . . ”

— Nem tudom, mi lett Harmattestvérrel! De ha a Fekete-erdőbe került és a Fekete Pók hálójába akadt, akkor... tudunk-e még segíteni rajta?

Gyémánttestvérnek vadul kalapált a szíve. Istene, mi lesz az ő testvérkéjével... Nem... nem lehet, hogy elveszen. A Nagy Fehérruhás hatalmas, tud segíteni... Ha elveszett volna testvérkéje, megszakadna bánatában az ő szíve is... Mi lenne akkor az Édesanyával, meg a Tavaszvárossal. Akkor sohase jutnának oda...

A Nagy Fehérruhás egy pillanatra megállította Gyémánttestvért. Elővette tarsolyát és egy aranyláncot. Az aranyláncon ragyogó drágakő függött.

— Tedd ezt a nyakadba, Gyémánttestvér — szólt a Nagy Fehérruhás, és Gyémánttestvér nyakába akasztotta az aranyláncot. — Ez varázskő a Fekete Pók ellen. Megteszek mindent, hogy megmentsem Harmattestvért. A Nagy Fehérruhásnak varázsköve van a Fekete Pók ellen!

A Nagy Fehérruhás nyakában is ott lógott az aranylánc a varázskövel.

Továbbsiettek... A Fekete-erdőbe vezető utat hamar megtalálták. Már az erdőben jártak, amikor borzalmas sikoltást hallottak.

— Figyeld csak, Gyémánttestvér! Nem a te testvéred hangja?

A hang irányába siettek. A Fekete-erdő sötétsége nem zavarta őket. Ragyogott, világított a varázskő. A Fekete-erdő komor fái összehúzódtak, a bokrok megdermedtek az ámulattól, a varangyos békák ijedten ugrottak félre az útból, a halálmadarak elhallgattak és lomha szárnycsattogással siettek fészükre. Ijesztő, fekete csend. Gyémánttestvér mégse félt. Most neki is van varázsköve a Fekete Pók ellen.

8. HARMATTESTVÉR MEGMENEKÜL

A Nagy Fehérruhás hatalmas léptekkel sietett előre. Harmattestvért meg kell menteni... Nem veszhet el. Gyémánttestvér minden erejéből igyekezett, hogy a Nagy Fehérruhás nyomában legyen mindig. Különös volt Gyémánttestvérnek, hogy most olyan fürge és nem is érzi a fáradtságot. Igen, ez is a varázskő titka volt.

Még jókor jöttek. A Fekete Pók feltépte már Harmattestvér ruháját, és éppen vérét akarta szívni, amikor megérkeztek.

A Nagy Fehérruhás varázsköve a Fekete Pókra világított. Az összerezzen és elengedte Harmattestvért. A tapadós fonál egyszerre eltűnt. A Fekete Pók eszeveszetten menekült, felkapaszkodott a fára és eltűnt.

Harmattestvér ájultan feküdt a földön. Karjából már vér szivárgott. Felsebezték a Fekete Pók karmai. Gyémánttestvér letérdelt és úgy könyörgött a Nagy Fehérruhásnak, mentse meg testvérét. Ezentúl sokkal jobban vigyáz rá, — ígerte — s nem engedi elmaradni.

A Nagy Fehérruhás megnyugtatta Gyémánttestvért.

— Még jókor jöttünk. Harmattestvér megmenekült. Szerencséje volt, hogy felsikoltott, mert ha nem halljuk meg sikoltását, nem találjuk meg kellő időben.

Harmattestvér arcába világított a varázskövel. A halvány arc visszakapta életszínét. Gyémánttestvér sírt a boldogságtól. Milyen pompás varázsszere van a Nagy Fehérruhásnak a Fekete Pók ellen.

Harmattestvér magához tért. Nagyot lélezett. Kinyitotta szemét, s mint akit hosszú, lázas álom-

„A Nagy Fehérruhás varázköve a Fekete Pókra világított.”

ból ébresztettek fel, zavartan tekintett körül. Gyémánttestvér megfogta kezét, kebléhez szorította:

— Csakhogy megkerültél, Harmattestvér. —
Ugye nem haragszol rám, hogy nem vigyáztam jobban rád?

— Dehogy haragszom. Bocsássatok meg, hogy elmaradtam tőletek. Soha többet nem teszem. Megígérem, hogy egészen megváltozom.

A Nagy Fehérruhás komolyan tekintett Harmattestvér szemébe:

— Most még az egyszer megmenekültél. Szerencséd volt, hogy kiáltottál, mert különben kiszívta volna a Fekete Pók a véredet. Szép tőled, hogy megbántad, amit tettél. Most te is megkapod a varázskövet, hogy többé ne tudjon becsapni a kis Fekete Kutya. De vigyázz rá, *el ne veszítsd, mert nagyon nehéz ám megszerezni a varázskövet!*

A FEKETE-FOLYÓ

9. AT A FEKETE-FOLYÓN

Most még jobban siettek. Harmattestvér is üdén, vidáman haladt előre. Elkérte a vándortáskát Gyémánttestvértől. A Nagy Fehérruhásnak igen tetszett. Ügylátszik, Harmattestvér komolyan megváltozott. Csodálatos: Harmattestvér varázsköve most még jobban ragyogott.

Gyorsan elértek a Fekete-folyóhoz. Csakhogy beesteledett ám már. Ha nem maradt volna el Harmattestvér, már régen átmehettek volna a Tavaszvárosba.

Este van. Csónak nincs már. Átgázolni a kövek között igen veszélyes. Pedig ma még ott kell lenniök a Tavaszvárosban! Veszélyes vállalkozás lesz. A kövekről könnyen leléphetnek az örvénybe.

A Nagy Fehérruhás pihenést parancsolt. Pihenniök kell, mert fáradtak és nagy feladatra vállalkoznak. A testvérek észre sem vették a sötétben, hogy a Fekete-folyón túl lehetett látni a Tavaszcillag körvonalait. A Nagy Fehérruhás mutatta meg a Tavaszhegy árnyékát. Könnyű volt megtalálni, mert felette volt a Tavaszcsillag. Gyönyörűen ragyogott. Épületek, torony körvonalai is látszottak. Lassan finom felhőfoslányok szálltak a város fölé és a Tavaszcsillag ragyogását tompították. Így is nagyon szép volt.

Harmattestvér kimerült. Valahogy nem nagyon érdekelte már a Tavaszcillag. A sötétben félni kezdett, pedig ott ragyogott keblén a varázskő.

*

A Nagy Fehérruhás lelkükre kötötte, mire vigyázzanak, ha át akarnak jutni a Fekete-folyón:

1. Nem szabad semmivel törődni, *csak mindig előre szabad nézni.* Vigyázni kell, hova lépnek, mert a köveken könnyen elcsúszhatnak s leléphetnek a fekete örvénybe.

2. *Nagyon kell vigyázni a varázskőre. Aki elvesztí a varázskövet, nem juthat be a Tavaszvárosba.*

*

A Nagy Fehérruhás megy előre, utána majd Harmattestvér s végül Gyémánttestvér. Harmattestvér így is félt. Nem akart átmenni, de nem mondta. Megijedt, mikor közelről megnézte a fekete hullámokat. A kövek mellett csak úgy zúgtak, tájékozottak. Titokban elhatározta, hogy nem megy át most a Fekete-folyón. Biztosan beleesne, elszédülne.

A Nagy Fehérruhás előre ment, elindult. Már a köveken járt, varázskőve ragyogott, mutatta az utat. A két testvér együtt lépett a kövekre. Gyémánttestvér fogta testvére kezét. Csakhamar el

kellett engednie, mert így nem tudta jól tartani az egyensúlyt... Harmattestvér felhasználta az alkalmat... visszalépett.

10. HARMATTESTVÉR LEMARAD

Gyémánttestvér és a Nagy Fehérruhás eltűntek a sötétben. Hosszasan nézett utánuk a partról Harmattestvér. Figyelte, mikor zuhannak be a fekete örvénybe. Remegett a félelemtől. A víz zúgása miatt nem vették észre, hogy lemaradt. Gyémánttestvér is csak előre nézhetett, mert vezetőjük parancsa ez volt. Harmattestvér tehát egyedül maradt...

Leült a vízpartra. A vándortáska nála maradt. Még talált benne ennivalót. Eszébe jutott az Aranyház, meg a Gyémánterdő. Miért is jött el? Miért engedte el az Édesanya? Biztosan nem tudta, hogy milyen borzalmas út vezet a Tavaszbárosba! Vagy tudta? És mégis elengedte? Akkor valami igen nagy és szép lehet az a Tavaszvár, ha ennyi veszélynek érdemes kitenni magukat miatta! Most már mind-egy...

Feje alá tette a vándortáskát. Levette az aranyláncot a varázskövel és maga mellé tette a bokor tövébe. Álmos volt, csakhamar elaludt...

Harmattestvér felett a csillagok ragyogtak. A Fekete-folyó partja mellett lomhán úszott egy nagy Fekete Hal. Megállt a part mellett. Rángatni kezdte a bokrok vízbe érő gyökerét. A varázskő megmozdult, csúszni, majd gurulni kezdett... legurult a partról... A nagy Fekete Hal eltátotta széles száját és hamm, bekapta a varázskövet.

A csillagok szomorúan hunyorgattak. Megsajnálták Harmattestvért. Ha tudtak volna sírni, bizto-

san tenger könnyet sírtak volna, mert újra nagy bajba került Harmattestvér.

Ő pedig csak aludt, mintha semmi sem történt volna. — A Fekete-folyó kárörvendően zúgott, az éjjeli madarak vijjogtak, a fák sajnálkozva bólongattak, a kis ürge kinézett a föld alól s ijedtében visszabújt, mikor meglátta a fűben Harmattestvért. A fűszálak elzizegték az egész mezőnek, mi történt Harmattestvérral. A pipacs véresen borult rá Harmattestvér arcára és megsimogatta. Szegény édesanyád, ha tudná, mi történt veled!

A tücskök ciripelése tudtul adta a mezei rovaroknak, mi történt; aztán elnémultak, olyan szomorúak lettek. A futrinka körülszaladta Harmattestvért, meg-megállt, feldugta kis fejét, megcsóválta és elszaladt a többiekért. Jöttek a mező bogarai. Magukkal hozták a zenészeket és gyászdzalt játszottak.

A szentjánosbogarak világítottak és díszrepülést végeztek Harmattestvér felett. Olyan szép volt... Harmattestvér pedig álmában otthon volt a Gyémánterdőben...

11. HARMATTESTVÉR IS ELINDUL

Kora reggel felébredt Harmattestvér. Fázott. Az éjjel harmatos lett a fűben. Bágyadtan és álmosan nézett körül a hajnali napfényben. A természet már felébredt, a csillagok eltűntek. Olyan idegen volt itt minden.

A napsugár ráragyogott. Harmattestvér pedig összerázkódott. A nap melege még nem volt erős. — Egyedül volt. Hol van Gyémánttestvér, meg az Aranyház? Hol a Gyémánterdő?

Minden eszébe jutott, ami vele tegnap történt. Voltaképen miért nem ment át ő is a Fekete-folyón? Biztosan a Tavaszvárosban lenne! De hátha Gyé-

„ . . . ment előre a Tavaszváros felé.”

mánttestvér beleesett a Fekete-folyóba, akkor mégis jobb, hogy nem ment át.

Az aranylánc meg a varázskő után nyúlt. Nincs ott, ahová tette. Hova lett? Most mi lesz vele? A Nagy Fehérruhás azt mondta tegnap, hogy a Tavaszvárosba nem lehet bejutni varázskő nélkül. — Osszeszorult a szíve. Most, ilyen közel a Tavaszvároshoz, lemaradjon és testvérkéjével sohase találkozzék? Lesz, ami lesz! — Hiszen látni már messziről a Tavaszvárost! Az a gyönyörű hegy ott a sziget közepén, biztosan a Tavaszhegy. De hol a Tavaszcsillag? Igen, már nappal van, azért nem lehet látni.

Lement a Fekete-folyó partjára. A part szélén fekete halak úsztak és feléje tátották szájukat, mintha el akarnák nyelni. Szegény Harmattestvér, mi lesz veled?

Lehetett látni a Fekete-folyóban kiemelkedő köveket. Igen, arra mehetett a Nagy Fehérruhás. Én is megpróbálom — gondolta Harmattestvér. Ami volt még a vándortáskában, elfogyasztotta. Kézbevette vándorbotját, vállára akasztotta a vándortarisznyát. Nem sokat evett, mert olyan keserű volt most minden falat. Itt idegenben, egyedül a Fekete-folyó partján, olyan rossz lenni!

Harmattestvér most az egyszer kemény és elszánt volt. Nagyon megbánta, hogy gyáván lemaradt, de legalább most akarta jóvátenni bűnét. A jó Isten segítségét kérte és rálépett az első kőre lent a part szélén, aztán ment befelé a vizen, át a második, a harmadik kövön. Csak előre nézett. Jó, hogy nappal volt. A Fekete-folyó közepén majdnem elcsúszott, de nem vesztette el egyensúlyát, ment előre a Tavaszváros felé.

Végre partot ért. Ott volt előtte a Tavaszváros kerítése. A kerítés oly magas volt, hogy nem lehetett átmászni rajta. Kereste a kaput,

A TAVASZVÁROS ELŐTT

12. A TAVASZVÁROS KAPUJÁNÁL

Tavaszwáros szigeten épült. Különleges sziget volt. Senki se ismerte a titkát. Csak a Tavaszváros boldog lakói előtt nem volt titok. A folyópartról hatalmas kerítést lehetett látni. Jobbról is, balról is sziklafalban végződött. A sziklafal olyan meredek volt, hogy elszédült, aki ránézett. A szikla pedig benyúlt a Fekete-folyóba. Azt mesélték az emberek, hogy a sziklának senki se látta még a csúcsát, mert összeért az éggel. Ez a hatalmas sziklahegy folytatódott a Tavaszváros kerítésével szemben lévő oldalon is. Ott olyan magas volt, hogy felért a Tavaszcsillagig. Ez volt a Tavaszhegy.

Harmattestvér bizony tanácstalanul állott a Tavaszváros kerítésénél. Jobbra menjen vagy balra? Nem is sejtette, merre lehet a kapu. Hiszen itt is kell lennie kapunak. Hogy mennének be másképp? Elindult végre jobbra. Már egy fél órája ment, sehol semmiféle kapu. Leült, és már-már elcsüggedt. Biztosan eltévesztette az utat.

Hiába ment tovább, nem találta meg a kaput. Elért a kerítés végéhez, ahol a sziklafallal összeolvadt és ahol a szikla leért a Fekete-folyóba. Az útnak is vége szakadt. Újra megpihent. Kis pihenő után visszaindult, hátha éppen a másik irányban van a kapu. Kezdett reménykedni. Már visszaért oda, ahonnan elindult. Láta saját lábnyomát, amint a Fekete-folyóból kijött a kerítéshez. Most balra ment. Itt még tovább kellett mennie. Eljutott itt is az út végére, a sziklához, mely olyan meredek volt, hogy

elszédült, aki felnézett rá. — Tanácstalanul állott Harmattestvér.

Egészen kimerült már. A nap erősen tűzött a sziklára. Ragyogóan sziporkázva verte vissza a napfényt. Harmattestvér szeme fáj a káprázattól. — Észrevette ám, hogy a kerítés végén a sziklafalban lépcsőfokok vannak. Talán ezek vezetnek fel a kapuhoz. Nem mert felnézni, olyan meredek volt a kerítés. — Újra a jó Isten segítségét kérte és mászni kezdett a lépcsőkön. Bizony vigyáznia kellett, hogy el ne szédüljön. Nem is nézett soha visszafelé, csak fel és előre. Legnagyobb öröme egy kis barlangnyíláshoz ért. Befért kényelmesen. A barlangba fény szűrődött. A fény irányába sietett.

Vasajtó zárta el a nyílást. Csak egészen fent szűrődött be fény, és a Tavaszváros pompás illata volt érezhető. — Zörögni kezdett az ajtó. Semmi felelet. Jobban körülnéz. Észreveszi, hogy valami kötél lóg lefelé az ajtó mellett. Óvatosan megnézi, aztán néhányszor megrántja a köteleket. Kis harangkötél volt. Megkondult a harang.

13. AKINEK NINCS VARÁZSKÖVE...

A Tavaszvárosból nem hallatszott ki semmi zaj. Meglepte a nagy csend Harmattestvért. Kimerülten leült a kis barlangban és várta, hátha kinyílik az ajtó. Az ajtó csak nem nyílt ki.

Gyors lépteiket hall... Felugrik... Talán Gyémánttestvér jön érte. Biztosan nagyon várja már. Csalódott. És nem is nyitották ki az ajtót. Az ajtó felső részén kis vasretesz mozdult meg. A nyíláson Ragyogóarc tekintett ki. Csengő, tiszta hangon beszél Harmattestvérről:

— Ki vagy és mit akarsz?

„ . . Ragyogóarc tekintett ki.”

— Harmattestvér vagyok és a Tavaszvárosba szeretnék bejutni.

— Harmattestvér vagy és a Tavaszvárosba szeretnél bejutni? — Nagyon szép, de nem tudod, hogy ide csak az jöhet be, akinek keblén ott ragyog a varázskő? Hol a varázsköved?

Harmattestvér szomorúan hajtotta le fejét. Eszébe jutott amit a Nagy Fehérruhás mondott: A Tavaszvárosba csak az mehet be, akinek keblén ott ragyog a varázskő. Most vége mindennek. Szégyenkezve felelte:

— Nem tudom, hol van. Letettem magam mellé este és reggel nem volt ott. Valaki ellopta.

— Akkor menj vissza és keresd meg, mert a Tavaszvárosba csak varázskővel lehet bejutni.

Ragyogóarc bezárta a vasreteszt, a kis nyílás eltűnt. Harmattestvér pedig kinnrekedt. Bánatában keservesen sírt. Olyan szomorú volt minden, hogy még a komor sziklák is megsajnálták. Szerették volna szétnyitni a Tavaszváros sziklafalát, de nem lehetett. A sötét barlangban fázni kezdett Harmattestvér. — Lemegy a folyópartra, ott legalább melegebb van. Ott majd leül a fűbe és gondolkodik, mit tegyen. Sokat kéri a jó Istent, segítsen rajta, akkor talán megtalálja a varázskövet.

Visszafelé indult. Nagyon félt, mert magasan volt fenn a sziklaoldalon és meredek volt az út. Kapaszkodott. Nem is volt messze már a folyópart. Hamar leér oda. De... elszédült... és... ráesett a sziklalépcsőre és lezuhant...

A TAVASZVÁROS

14. HARMATTESTVÉR ELVESZETT?

Gyémánttestvérről egészen megfélemedtünk. Vele mi történt? Eljutott a Tavaszvárosba? Vagy a Fekete-folyóba zuhant? Keressük meg őt is.

A varázkő fénye gyönyörűen világított a Fekete-folyó felett. Jól látták a köveket és biztosan, határozottan lépkedtek előre. Meg sem csúsztak egyszer sem. Gyémánttestvér úgy érezte, hogy valaki erősen megfogja, szinte emeli a levegőbe, hogy csak éppen leér a lába. Nehéznek, fárasztónak nem érezte az átkelést. Előtte volt a Nagy Fehérruhás. Csak ment utána, sohase nézett vissza. Harmattestvérről egészen megfélemedzett, hiszen olyan izgalmas volt átkelni éjjel a Fekete-folyón.

Átjutottak. A Nagy Fehérruhás megállt, amint kiért, Gyémánttestvér is. Visszafordultak, hogy bevárják Harmattestvért.

Nem jött. Még csak árnyékát se látták a folyópart közelében. Mi történt vele? Vártak. Aztán kiálltottak. Harmattestvér akkor már mélyen aludt. Nem hallotta meg.

— Talán csak nem zuhant bele a Fekete-folyóba? — kérdezte remegő izgalommal Gyémánttestvér.

— Nem. — felelte a Nagy Fehérruhás — az lehetetlen. Akinek a keblén ott a varázkő, biztos lehet, hogy át tud gázolni a Fekete-folyón. — Más baj történhetett. A te testvérkéd biztosan lemaradt. Vagy elvesztette a varázkövet. — De most menjünk. Vissza nem mehetünk, mert aki egyszer átgázolt a Fekete-folyón, annak visszamennie nem szabad. Csak én tehetem meg, mert engem a Tavaszváros Királya küld át, hogy vezes-

sem a gyermekeket a Tavaszvárosba. Siessünk, mert már úgylis későn érkezünk meg. Harmattestvért bízzuk a jó Istenre.

Gyémánttestvér szomorú szívvel követte. Mi lett Harmattestvérről? A jó Istenre gondolt és kérte, vegye oltalmába testvérét. Egészen neki ajánlotta és rábízta. Hitt abban, hogy testvérkéje el nem vészett, és ez megvigasztalta.

Ők is eljutottak a kis barlanghoz. A varázskő gyönyörűen bevilágította, pedig sötét éjjel volt. Ott álltak a vaskapu előtt. A Nagy Fehérruhás meghúzta a kötelet. Az éjtszaka csendjében megszólalt a kis harang: klingi-lingi, klingi-lingi, kling... A kapu hamarosan kinyílt, mert Ragyogóarc, a Tavaszváros kapusa látta, hogy ott ragyog a varázskő mindkettőjük keblén. Nem is kérdezte meg, kik és mit akarnak. A Nagy Fehérruhást pedig ismerte, hiszen a Tavaszvárosban lakott.

15. RAGYOGÓARC

Sötét volt. Csak a Tavaszváros kis házikóiból szűrődött ki halvány fény. Olyan szép volt éjjel a Tavaszváros, mintha sokezer szentjánosbogárka pihent volna szerteszét. Pedig a házakban nem égett lámpa. Gyémánttestvér nemsokára megtudta a sok kis fény titkát.

A Nagy Fehérruhás megsimogatta Ragyogóarc fejét.

— Hoztam nektek új testvérekét. Gyémánttestvér a neve. Vigyázz rá és légy jóbarátja. Tanítsd meg lassan a Tavaszváros titkaira. Most elbúcsúzom tőled, Gyémánttestvér. Menj szépen Ragyogóarccal. Ő lesz a vezető.

Gyémánttestvér megcsókolta a Nagy Fehérruhás kezét, és megköszönte neki, hogy elvezette a Tavaszvárosba. Ragyogóarc és Gyémánttestvér leterdelt. A Nagy Fehérruhás pedig megáldotta őket.

Elváltak egymástól. A Nagy Fehérruhás a Tavaszhegy felé sietett. Ott volt a Tavaszkirály háza. Hozzá sietett, hogy elmondja neki még az éjjel, mit tett a Tavaszvárosért. — Így kívánta a Király.

Ragyogóarc elvezette Gyémánttestvért a Tavasz-utcába, megkeresték a Tavaszvillát. Az út virágokkal volt szegélyezve. A virágok felébredtek álmukból és kíváncsian hajoltak Gyémánttestvér felé. Pompás illatot leheltek arcába. Ez volt a virágok csókja. Így szokták a virágok köszönteni a Tavaszváros gyermekeit. Az éjjeli lepkék a két gyermek körül keringtek. Néha rászálltak Gyémánttestvér vállára. Így akartak ők ismerkedni az új testvérkével. A többit már jól ismerték. A bokrok is megremegtek néha. Egy-egy kis madár ébredt fel és csipogva kérdezte meg az erdő és a virág Tündérét, ki jött a Tavaszvárosba?

A Tavaszvilla gyönyörű kert közepén volt. A fák és virágágyak körvonalait láthatta csak Gyémánttestvér a sötétben. A villa ajtaja nyitva volt. A Tavaszvárosban nem kell semmit félni, a Tavaszvárosban nincs bűn, senki sem veszi el a másét.

Lábujjhegyen mentek be a folyosón. A kis szobák üvegajtóin keresztül ragyogó fény sugárzott. Csak két szoba volt sötét, de nem sokáig, mert az egyikbe Ragyogóarc Gyémánttestvért vezette, a másikba maga ment. Elbúcsúztak és jó éjt kívántak egymásnak.

16. A TAVASZVILLA

Mi volt a sok kis fény titka? Mi volt az a fény, amely a Tavaszvilla folyosóján is kiragyogott a szobákból?

A varázskő fénye volt ez. A Tavaszváros minden lakójának megvolt az aranylánca és az aranyláncon a varázskő. Mindíg magukkal vitték. A sok ragyogó gyémánt-varázskő tette olyan széppé a Tavaszvárost nemcsak éjjel, hanem nappal is, amikor a napsugarak sziporkáztak a gyermekek keblén. Mindíg más színben ragyogott. Minél tovább élt valaki a Tavaszvárosban, annál szebb volt a varázskőve. Ott az éveket a varázskő fényességével mérték.

Gyémánttestvér kimondhatatlanul boldognak érezte magát, amint belépett szobájába. A kis asztalon hatalmas virágcsokor illatozott. A kis ágyat előkészítették már. A fogason hófehér ruha függött. A Tavaszvárosban mindenki ilyenben jár. A hófehér ruha felett a varázskő még szebben ragyog. Finom kezével végigsimogatta a szép fehér ruhát. Ráakasztotta az aranyláncot és letérdelt az ágy mellé. Kimondhatatlanul boldog volt. Olyan boldognak érezte magát, hogy sírt a boldogságtól. Megköszönte a jó Istennek, hogy elvezette a Tavaszvárosba. Csak azt kérte még, hogy ne engedje elveszni Harmattestvért. Vezesse őt is a Tavaszvárosba. Megszakadna a szíve, ha megtudná, hogy Harmattestvért megölte a Fekete Pók, a Tavaszváros ellensége.

Utoljára még keresztet vetett magára. Aztán elaludt. Nem felejtette el az imát soha, meg is segítette a jó Isten.

Álmában otthon volt az Aranyházban és leült az Édesanya mellé. Elmesélte, hogy jutott a Tavaszvárosba. Az Édesanya boldog volt, de nagyon szo-

morú lett, amikor megtudta, hogy Harmattestvér elveszett. Gyémánttestvér vigasztalta. Hiszen a Nagy Fehér ruhás segít majd. A jó Istenhez annyit imádkozott, ne hagyja elveszni testvérét. A jó Isten egészen biztos, hogy meghallgatja imáját.

Látta Harmattestvért is. A Fekete-folyóban úszott. Elkeseredetten küzdött a hullámokkal. Gyémánttestvér nevét sírva kiáltotta... Aztán máskor meg látta, amint testvére felett vigyorog a Fekete Pók és kiszívja a vérét. Harmattestvér összetett kézzel könyörög, mentse meg a Fekete Pók karmaiból.

Gyémánttestvér nyugtalanul aludt. Felkelt. Sokszor megtörölte könnyes szemét. Nagyon aggódott testvékéért.

17. ISMERKEDES TAVASZVÁROSSAL

Reggel volt. A nap ragyogó sugarai világítottak be Gyémánttestvér szobájába. Ragyogóarc korán bezörgetett hozzá:

— Kelj fel, Gyémánttestvér. Siess, mert még sok mindent meg kell mutatnom. Különben eltévedsz a Tavaszvárosban. Ha kész leszel, itt lakom melletted, szólj be hozzám. Mire a többiek felkelnek, ismered is már az utakat a Tavaszvárosban.

Gyémánttestvér megígérte, hogy siet. Hófehérre mosta meg arcát. A friss víz egészen felüdítette a tegnapi sok fáradság után. Rendbehozta a kis szobát. Átkopogott Ragyogóarchoz. A többiek még aludtak.

Ragyogóarc kezét fogott Gyémánttestvérrel. Lábujjhegyen kimentek a Tavaszvillából. Hogy milyen szép volt minden, leírni nem lehet. Csupa virág mindenfelé és minden olyan tiszta. A Tavaszváros mindig ilyen. Itt sohase tépte le vihar a virágokat a fáról. Itt nem dermesztette meg az életet a tél.

„Gyémánttestvér csak állt a Tavaszvilla előtt . . .“

Itt nem perzselte ki a pázsitot a nyár. Az örök Tavasz hazája volt! Itt nem hervasztotta el a fákat és a virágokat az ős. Virág, gyümölcs egymást váltották fel. Mindíg voltak virágzó fák és mindig volt érett gyümölcs.

A madarak himnuszt énekeltek. Minden reggel mást. Itt nem volt harc a madarak között. Nagy ének- és zenekart alkottak. Egymásmellett repkedtek és a Tavaszkirályról énekeltek. Nagy köröket írtak le a Tavasvilla felett és zenés ébresztőt adtak a Tavasváros kis lakóinak.

Gyémánttestvér csak állt a Tavasvilla előtt. Nem győzött betelni a reggel szépségével. Mélyen szívta be a virágok illatát. Ma különösen pompás illatot árasztottak. Új testvéрке jött. Tudták! Még az éjjel megsúgták egymásnak a virágok. A virágok a bokroknak, a bokrok elzizegték a fáknak. A fák tovább zizegték a madárfészkek lakóinak. A madarak pedig reggel elcsicseregtek mindenkinek.

Ilyen szépet álmodni se tudott volna Gyémánttestvér. Ha látta volna saját magát! Az ő arca is ragyogott, keblén pedig szikrázott a varázskő. Most sokkal szebb volt, mint amikor megkapta a Fekete-erdő előtt a varázskövet. Egészen másnak tűnt fel. Igen, a Tavasvárosban napról-napra szebben ragyog a varázskő.

18. AZ ÉLETHÁZA

Elindultak a Tavasváros virágos utain, harmatos pázsitján. Most látta igazán Gyémánttestvér, milyen hatalmas fal védi a folyó felől a Tavasvárost és félkörben a sziklacsúcsok. Középen a legmeredekebb, a Tavashegy. Osszeolvadt az éggel. Nem lehetett a csúcsát látni. A Tavashegy oldalán szerte kicsi házak.

— Ott is laknak? — kérdezte Ragyogóarctól.

— Igen! Mindenkinnek az a vágya, hogy oda jusson. Mert itt nem olyan szép, mint fenn. Minél magasabbra jut valaki, annál szebbnek látja a Tavaszvárost és mindent. Meg aztán annál közelebb van a Tavaszcsillaghoz. A Tavaszcsillagba akar eljutni mindenki a Tavaszvárosban.

— Voltak már többen a Tavaszcsillagban? — kérdezi Gyémánttestvér.

— Igen, sokan feljutottak már. Most is vannak, akik már igen közel vannak.

— No, és vissza szoktak jönni? Ugye elmesélik, mit láttak a Tavaszcsillagban?

— Nem, a Tavaszcsillagból nem jött vissza senki. Vagyis inkább csak egy valaki: a T a v a s z - v á r o s K i r á l y a. A Tavaszcsillagban az élet sokkal szebb, mint a Tavaszvárosban. Nem kívánczik vissza senki. Én is szeretnék már ott lenni.

Az utolsó szavaknál különösen ragyogott az arca. Igazán „ragyogó arc” volt.

— De most siessünk — szólta Ragyogóarc. — Meg szeretném mutatni neked a Tavaszhegy tövében az É l e t h á z á t. Oda szokott jönni a Tavaszváros Királya. Ott szoktunk összejönni mi is, amikor eljön hozzánk a Király. Az a legszebb, amit lehet látni a Tavaszvárosban. Nemsokára meglátod.

— Igazán? Mikor?

— Ha már felkelt a többi testvér is. Valamennyien odajönnek az Életházába. Most csak kívülről mutatom meg.

Kis aranypatakok, ligetek mellett siettek el. Odaértek az É l e t h á z á h o z. Áhítattal állt meg előtte Gyémánttestvér. Ilyen szépet még a Gyémánterdőben sem látott. Szebb volt, mint az Aranyház.

Az Életháza halványkék színű hatalmas kupola alatt volt. A kupola közepéről arany-víz-sugár szökött fel az ég felé. Hatalmas ívben hullott

„Odaérték az Életházához . . .”

szét oldalt és az Életháza mögött. Csak éppen a kapu előtt nem. Az arany-vízugár zúgása halk zenéhez hasonlított. Az aranyvíz pedig az arany-patakba folyt. Sokáig nézte Gyémánttestvér. Majd tovább siettek.

19. A TUDÁSHÁZA

Tavaszwárost az Aranypatak öntözte mindenfelé. Kis hidakon mentek át. Az egész Tavaszváros nagy kert volt. A kertben szétszórta mindenfelé kis villák voltak. Mind más színű. A Tavaszhegy felé lejtősen emelkedett a kert és egyre meredekebben tört a magasba.

Miközben Tavaszvárosban sétáltak, beszélgettek, Ragyogóarc elmondta azt is, kik laknak a Tavaszvárosban. Itt csak olyanok laknak, akik varázskövet kaptak a Tavaszkirálytól. A varázskövet legtöbbször a Nagy Fehérruhás által küldi el a gyermekeknek. A Tavaszkirály erről ismeri meg a Tavaszváros lakóit. — A Tavaszhegyre is csak az mehet fel, akinek már igen szépen ragyog a varázsköve. Akik pedig a Tavaszcsillagba akarnak jutni, azoknak különösen fontos a varázskő. E nélkül oda se lehet bejutni. A varázskő tesz hasonlónvá a Tavaszcsillaghoz, és a Tavaszcsillagban csak az tud élni, akit a varázskő fényéltet.

— De most már siessünk, nemsokára jönnek a testvérek az Életházába, én pedig még a Tudásházát is meg akarom neked mutatni — mondta Ragyogóarc.

Hamar odaértek a Tudásházához. Hasonlított az Életházához. Csakhogy nem égszínké volt a kupola teteje, hanem rózsaszín és csúcsa felé

tűzvörös. Ebből a kupolából pedig nem arany-víz-sugár szökött fel a magasba, hanem hatalmas tűz égett felette. Az égbe nyúló lángból pedig kis tűz-szilánkok sziporkáztak szerteszét. Ez a tűz sohasem égetett el semmit. Ez a tűz az Élettűz volt, az Életházából szétsugárzó víz pedig az Életvíz. — Ez a két legnagyobb titka a Tavaszvárosnak.

Mindennap eljönnek a gyermekek a Tudásházába is. Itt tanulják meg a Tavaszhegy titkát. Itt tanulják meg azt is, hogyan kell feljutni a Tavaszcsillagba. De itt nem könyvből tanulnak ám. Hát hogyan? Ez titok, majd megvárjuk, míg az Életházából átjönnek a Tudásházába a testvérek. Bemegyünk mi is velük együtt és ellessük a titkot.

Nem soká maradhattak itt. Ragyogóarc figyelmeztette Gyémánttestvért az ezüstharang csengésére. Nemsokára jönnek a többiek az Életházába, siessenek ők is oda.

Útközben Gyémánttestvér elmesélte Ragyogóarcnak, nagy bánatát. Nem tudja, mi lett Harmattestvérről. Pedig megszakad a szíve bánatában, ha megtudja, hogy Harmattestvér elveszett. Ragyogóarc megsajnálta és megígérte, hogy segít majd neki Harmattestvér keresésében.

A TAVASZKIRÁLY

20. VÁRJAK A TAVASZKIRÁLYT

Kis dombon álltak és várták, míg előttük bemegy a többi testvér az Életházába. Ilyent még nem látott Gyémánttestvér. Egyforma hófehér ruhában jöttek, csak abban különböztek, hogy egyik keblén szebben ragyogott a varázskő, mint a mási-

kén. Az egyiké nagyobb fényt sugárzott, mint a másiké. Gyémánttestvér ilyenről nem is álmodott. Tündérországbán érezte magát. Pedig sokkal szebb volt még Tündérországnál is. Az csak mesében van, ez pedig most mind előtte van, csupa valóság.

Az Életháza előtt mindig két testvér várta meg egymást; együtt mentek be, az egyik jobbra, a másik balra. A végén nagy kört alkottak. Középen volt a Tavaszkirály trónja. Az égszínkéek kupola belül szín-arany volt és opálablakokon át jött be napfény. Behallatszott az arany-víz sugar zenéje.

Gyémánttestvér jött be utoljára Ragyogóarccal. Itt ez volt a szokás. Minden testvér feléjük fordult és feléjük nyújtotta karját. A legelső megölelte Gyémánttestvért. Neki ragyogott legszebben a varázsköve.

— Már régen vártunk rád. Jöjj közénk. Itt lesz a helyed — és elvezette Gyémánttestvért a többi testvér közé.

Most vette csak észre Gyémánttestvér, hogy az ő varázsköve ragyog leghalványabban. Igen, ő csak tegnap jött. És a Tavaszvárosban annál szebben ragyog a varázskő, minél tovább élt valaki benne.

Újra megszólalt az ezüstharang. Most már egészen közelről hallotta Gyémánttestvér az ezüstharang szavát. Jön a Tavaszkirály, ezt jelentette a harangszó.

Minden gyermek a bejárat felé fordult. A kapun keresztül lehetett látni, hogy sok Nagy Fehér ruhás jön. Gyémánttestvér megismerte azt, aki őt vezette be a Tavaszvárosba.

Jön már a Tavaszkirály is. Érdekes, nincs is korona a fején. De még varázsköve sincs. Hanem az arca olyan ragyogó, hogy nem is lehet sokáig nézni. Mindenki mélyen meghajolt a Tavaszkirály felé.

A Tavaszkirály bevonult az Életházába. Énekelni kezdtek a gyermekek. A Tavaszkirályról énekeltek, aki az életet adja, aki a Tavaszcsillagból jött, hogy megmutassa az utat és megtanítsa arra, hogyan kell oda feljutni. A Tavaszkirály trónján ült. Az ének elhalkult. Csend lett. Gyémánttestvérnek hevesen dobogott a szíve.

21. A TAVASZKIRÁLY ELŐTT

A legszebb testvér, Csillagószem, a Tavaszkirály elé állt.

— Új testvérünk érkezett, Tavaszkirály, engedd meg, hogy bemutassam. Testvérkéim kérnek, vedd fel őt is gyermekeid sorába.

A Tavaszkirály intett, hogy jöjjön csak az új testvér. Gyémánttestvér odaállt a Tavaszkirály elé és mélyen meghajtotta magát. A Tavaszkirály fölállt, odament hozzá és átölelte.

— Maradjon mindig ragyogó a varázsköved, Gyémánttestvér, hogy eljuthass a Tavaszcsillagba.

— Köszönöm, Tavaszkirály, hogy itt maradhatok. Nekem csak egy nagy bánatom van.

A testvérek összenéztek, sügtak valamit egymásnak és feszülten figyelték Gyémánttestvért, aki nek a keblén a varázskő most már sokkal fényesebben ragyogott. Igen, a Tavaszkirály átölelte. Ilyenkor mindig ragyogóbb lesz a varázskő.

— Szívesen meghallgatlak — felelte kedvesen a Tavaszkirály. — Mondd el, mi a bánatod?

Gyémánttestvér röviden elmondta, hogyan jött át a Fekete-folyón, és hogyan maradt el Harmat-testvér. Nagyon kérte Tavaszkirályt, ne engedje elveszni Harmattestvért, mert akkor megszakadna bánatában a szíve.

— Látom, jó testvér vagy. Mivel te kéred, tel-

„Új testvérünk érkezett, Tavaszkirály . . .”

jesítem a kérésedet. Kérd meg a Nagy Fehérruhást, hogy válasszon ki néhány testvérkét azok közül, akiknek legszebben ragyog a varázskövük. Ezek kimehetnek a Tavaszvárosból és megkereshetik Harmattestvért.

Gyémánttestvér megköszönte a Tavaszkirály jóságát. Boldogan ment vissza helyére. Nagyon boldog volt mindenki. Ismét új testvéрке jön.

Csillogószem újra Tavaszkirály elé lépett.

— Tavaszkirály, három testvér indul ma újra a Tavaszhegyre. Szeretnének elbúcsúzni.

— Jöjjenek velem — szólt a Tavaszkirály.

Csillogószem, Hajnalfény és Aranytestvér a Tavaszkirály elé lépett. Meghajtották magukat. A többiek meghatottan álltak helyükön. A három legszebben ragyogó varázskő gazdája a Tavaszkirállyal együtt elindult. A testvérkéek utánuk sügták: Engem is segíts fel... Kérd meg a Tavaszkirályt, hogy legközelebb én mehessek... Meg engem is...

22. A TAVASZHEGY

Ragyogóarc sietett ki az Életházából. Nincs senki a Tavaszváros kapujánál. Az ő kötelessége beengedni azokat, akik bejöhetnek. Elbúcsúzott Gyémánttestvértől. Megígérte, mihelyt visszajöhet, felkeresi s tovább megmutat majd mindent a Tavaszvárosban. Ha előbb nem, addigra biztosan visszajön, amikor majd a Tudásházába kell menniök.

A többi testvér elkísérte a Tavaszkirályt, meg a három búcsúzó testvért. Gyémánttestvér is köztük volt. A Tavaszhegy felé tartottak. Elöl ment a Nagy Fehérruhás, utána jött Csillogószem, Hajnalfény és Aranytestvér. Őket követte még sok Nagy Fehérruhás. A Tavaszkirály után a legszebben ragyogó testvérek jöttek.

A Tavaszhegy tövében megálltak. A Tavaszkirály megfogta Csillagószem kezét és előre vezette a Tavaszhegy feljáratához. Csillagószem ott állt, szemben a testvérekkel, integettek neki. Így tett a Tavaszkirály Hajnalfénnyel és Aranytestvérrel is. A testvérek gyönyörűen énekeltek a három új testvérről, akit a Tavaszkirály felvezet a Tavaszcsillagba. Kérték őket az énekekben, hogy ne felejtsek el a Tavaszvárost és a többi testvért. Kérjék a Tavaszkirályt, hogy őket is minél előbb vezesse fel a Tavaszcsillagba.

Ekkor az Életháza kupoláján az arany-víz-sugár hatalmas erővel szökkent szerteszét. A Tavaszkirály két karját kitárta és a testvérek felé tartotta. A testvérek mélyen meghajoltak. Az ének tovább tartott. A Tavaszkirály megfordult és elindult a három testvérrel felfelé a sziklaúton a Tavaszhegyre. Sokáig nézték őket a testvérek. Aztán eltűntek a szemük elől, mert a Tavaszhegy másik oldalára mentek át. Látták, hogy a Tavaszhegy oldalában lévő házikókból kis fejek hajolnak ki, aztán integetnek lefelé. De szép volt... Gyémánttestvér is szeretett volna elmenni a Tavaszkirállyal...

A Nagy Fehérruhás intett egyet s a testvérek szép rendben elindultak. A Tudásháza előtt megálltak. A Nagy Fehérruhás megkérdezte, kik szeretnének eljönni vele Harmattestvér megmentésére?... Mindegyik szeretett volna. Kiválasztotta a négy legszebben ragyogó testvért.

Egyszer csak lélekszakadva siet hozzájuk Ragyogóarc:

— Te, Gyémánttestvér, nem a te testvérkéd jött meg? Azt hiszem, Harmattestvér lehet. De nagy baj van ám. Nem engedhettem be, mert elvesztette a varázskövét. Azt mondtam, menjen és keresse meg. A nélkül ide nem jöhet be.

„Sokáig nézték őket a testvérek . . .“

A gyermekek nagyon szomorúak lettek, amikor megtudták, hogy Harmattestvér elveszítette a varázskövet.

HARMATTESTVÉR A TAVASZVÁROSBAN

23. VÉRESEN A SZIKLA TÖVÉBEN

A Nagy Fehérruhás visszaküldte a kapuhoz Ragyogóarcot. Mondja meg Harmattestvérnek: a Tavaszkirály megkönyörült rajta, nemsokára érte mennek.

Ragyogóarc visszasietett. Mire visszaért az ajtóhoz és kinézett a kis nyíláson, csodálkozva látta, hogy Harmattestvér nincs már ott. Nagyon sajnálta Harmattestvért. Hátha nem találja meg a varázskövet és eltéved. Talán csak nem lesz baj, hiszen nemsokára jön a Nagy Fehérruhás. Biztosan megtalálja Harmattestvért.

A Nagy Fehérruhás elküldte a testvéreket, készüljenek, mert nemsokára a Tudásházába kell jönniök. Csak Gyémánttestvér, meg azok, akiket kiválasztott, jöhetnek vele.

Elindultak Harmattestvér keresésére. Vándorbotot szereztek. A testvérek körülvették Gyémánttestvért, beszéljen nekik sokat Harmattestvérről. Szívesen megtette, mert nagyon szerette testvérét.

A Tavaszváros kapujánál Ragyogóarc várta őket. Most az egyszer nem volt méltó a nevéhez, mert bizony nagyon szomorú volt az arca, mivel nem találta már a kapunál Harmattestvért. Kinyitotta a kaput. A Nagy Fehérruhás megparancsolta az egyik testvérnek, Csillagszemnek, hogy maradjon a legfelső sziklafokon. Figyelje meg,

mikor térnek vissza és hozzák Harmattestvért. Ha meglátja őket, szaladjon be a Tavaszvárosba és hívja össze az ezüstharanggal a testvéreket. Nappal, ha új testvér jön, ünnepélyesen kell fogadni.

A Nagy Fehér ruhás, Gyémánttestvér, meg a három testvér óvatosan jöttek lefelé a sziklalépcsőkön. Még le se értek, amikor Gyémánttestvér izgatottan felsikoltott:

— Istenem, borzasztó. Ott van Harmattestvér a szikla tövében az út szélén... véres... lezuhant biztosan... talán meg is halt már... későn jöttünk...

A Nagy Fehér ruhás megfogta Gyémánttestvér karját:

— Ne sírj, Gyémánttestvér, — vigasztalta — meglátod, újra megmentjük Harmattestvért, mint a Fekete-erdőben.

Gyémánttestvér nem tudott megvigasztalódni. Izgatottan sietett le a sziklalépcsőkön. Megelőzte a többieket. Ráborult Harmattestvérré. Beszélni kezdett hozzá.

— Drága testvérkém, szólj, itt vagyok. Gyere te is a Tavaszvárosba.

Harmattestvér halálsápadtan feküdt. Az élet semmi jelét sem mutatta.

24. HARMATTESTVÉR NEM HALT MEG!

Csillagszem és a másik két testvér meghatottan nézte, amint Harmattestvér fölé hajol Gyémánttestvér.

— Nagyon szeretheti! — súgták egymásnak.

A Nagy Fehér ruhás letérdelt Gyémánttestvér mellé. Megsimogatta Harmattestvér homlokát. Tiszta kendővel letörölte a vért. A testvérekkel

a véres gyermeket óvatosan a pázsitra emelték át. A kis fűszálak alázatosan lehajoltak és jó puha ágyat készítettek szegény Harmattestvérnek.

A Nagy Fehérruhás aranyláncot vett elő varázskövel. Az élettelennek látszó gyermek nyakába akasztotta. — A varázskő csak nagyon halványan ragyogott. Gyémánttestvér kezével melengette testvérkéje kezét.

Elég sok időbe tellett, amíg Harmattestvér arcán újra megjelent az élet pírja. Sikerült megmenteni. Gyémánttestvér boldogságát leírni lehetetlen volt. Harmattestvér élt, de még mindig nem tért magához.

— Felvisszük a lépcsőkön — parancsolta a Nagy Fehérruhás.

Naphírnök volt a legerősebb. Gyengéden felemelte a beteg, ájult gyermeket. Elöl ment Gyémánttestvér. A Nagy Fehérruhás legutoljára maradt. Nagyon vigyázott, hogy el ne csússzon Naphírnök.

Csillagszem már régen észrevette, hogy Harmattestvér megkerült. Szaladt is be a Tavaszbárosba, hogy összehívja a testvéreket. Meghúzta az ezüstharangot. Az ezüstharang ilyen szépen talán sohase csengett. A Tavaszbáros gyermekei siettek a kapuhoz. Virágot hoztak. A legszebb virágokat gyűjtötték össze. Örömet akartak szerezni ezzel Harmattestvérnek.

Izgatottan várták az új testvért. Találgatták, milyen lesz? Szerencsésen felértek Harmattestvérrel. De még mindig nem tért magához. Már benn voltak a Tavaszbárosban. Egyszerre sokkal fényesebb lett Harmattestvér varázsköve. Egyszer már a szemét is kinyitotta, de bágyadtan húnnya le újra.

A gyermekek szomorúak lettek, amikor meglátták, hogy Naphírnök betegen hozzá karjában az új testvért. Lehajtották fejüket és sajnálkozva néz-

„Felvisszük a lépcsőkön — parancsolta a Nagy Fehérruhás.”

ték a szép virágokat. Mikor adhatják oda Harmat-testvérnek? Akik legközelebb voltak hozzá, azért odavitték illatos virágokat s Harmat-testvér keblére tették.

Naphírnök a pázsitra fektette a beteget és megpihent.

25. A VARÁZSKŐ SZEBBEN RAGYOG

A Tavaszcáros virágillatos levegője csakhamar életre keltette Harmat-testvért. Jární nem tudott. Nagyon gyenge volt. Gyémánt-testvér végtelenül boldog volt. Átölelte testvérét és megértette vele, hogy már a Tavaszcárosban van, és most már soha többet baj nem éri. Most már mindig együtt lesznek. Ne féljen többé a Fekete Póktól. Nem lesz semmi baja.

Harmat-testvér lassan felült. Sokszáz testvére vette körül. Kíváncsian lesték minden mozdulatát. Eléje tették a gyönyörű virágokat. Harmat-testvér nem tudott mit szólni, csak hálás szemmel nézett a testvérekre.

A testvérek diadallal vitték be Harmat-testvért a Tavaszcárosba. Legelőször is az Életházába mentek. Tudták, hogy ott erősebb lesz. A gyermekek énekeltek egy kis gyermekről, aki elindult a Gyémánterdőből, de a nagy Fekete Pók meg akarta ölni. A Tavaszcáros nem engedte, és még a Fekete-folyón is átvezérelte. Az új testvér most már örökre a Tavaszcáros király gyermeke lesz és feljut ő is Vele a Tavaszcársillagba.

Alighogy beértek az Életházába, Harmat-testvér fel tudott már állni. Az Életháza közepébe vezették. Leültették a Tavaszcáros király trónjának lépcsőjére. A többi testvér köréje ült és énekelt olyan szépen, ahogy Harmat-testvér még sohase hallott énekelni.

Még a Gyémántterdő madarainak énekét is felül-
múlta.

A varázskő halvány fénye Harmattestvér keblén most sokkal szebb lett. Ő maga is észrevette. Megköszönte a testvéreknek, hogy felsegítették a Tavaszvárosba. Gyémánttestvér volt a legbolderabb. Nem is ment el testvére mellől egy percre sem.

Csillagszem kérte a testvéreket, most már menjenek a Tudásházába, mert a Nagy Fehérruhás ott várja már őket. Kisiettek az Életházából és mentek a Tudásháza felé. Harmattestvér oly erős volt már, hogy ő is a testvérekkel ment. Csillagszem sem tárgított mellőle. Nem hagyja el. Megkéri a Nagy Fehérruhást, hogy egy villában lakhassanak.

Útközben Csillagszem merített az aranypatak-ból. Az aranypatak vize az Életvize volt, az Életházából került a patakba. Harmattestvér ivott belőle. Most még jobban érezte magát. Eltűnt már minden fáradtsága. Most olyan jól érezte magát, mint otthon az Édesanya mellett az Aranyházban. Mire a Tudásházához értek, ő is a testvérekkel énekelt a Tavaszkirályról, aki megmenti a gyermekeket a Fekete Pók karmaiból.

28. AZ ÉLETTŰZ

A Tudásházában még Gyémánttestvér sem volt. Csak kívülről látta a tűzvörösbe átmenő kupolát, melynek a közepén égett az Élettűz. A Nagy Fehérruhás ott várta már a testvéreket a Tudásháza kapujában. Éppúgy vonultak be, mint az Életházába. Csakhogy ez belülről egészen más volt.

Köröskörül kis trónszékek voltak. Mindegyikbe beleült egy-egy testvér. Csak néhány maradt üresen. A két új testvérnek Csillagszem mutatta meg a

helyét. A kupola belülről halványpiros volt. Drágakövekkel volt kirakva.

A Tudásháza közepén nem a Tavaszkirály trónja volt, hanem a Nagy Fehérruhás asztala. Előtte kis emelvény. A testvérek felálltak és énekeltek arról a tűzről, mely a Tudásháza kupolája tetején ég, meg arról a tűzről, mely a Tavaszvárosban minden testvér szívében ég és olyan jóvá tesz mindenkit. Aztán leültek.

A Nagy Fehérruhás ilyenkor sokat mesélt a gyermekeknek. Olyan szépen senki sem tud mesélni, mint ő tudott. A Nagy Fehérruhás körül különös fényesség áradt szét. Olyan volt, mint a nap, melynek sugarai mindent beragyognak. A testvérek varázsköve még szebben ragyogott. Úgy látszott, hogy a fény fentről jön a kupola közepéből... Igen, az Élet tüze volt.

A Nagy Fehérruhás mindig a Tavaszhegyről és a Tavaszcsillagról, meg a Tavaszkirályról beszélt. Sokszor emlegette a Tavaszkirálynőt is, aki a Tavaszcsillagban várja a testvéreket. A Tavaszkirálynőről sok szép éneket tudtak. Most is énekeltek egy-kettőt a testvérek.

Itt tanulták meg a testvérek, hogyan kell kiérdemelni, hogy a Tavaszkirály őket is kiválassza majd az Életházában és felvigye őket is a Tavaszhegyre. Itt tanulták meg, hogyan kell járni a Tavaszhegyen. Megismerték aztán a Tavaszváros többi titkát is. De ezt nekem se árulták el. Ezt csak akkor tudjátok meg, ha ti is eljuttok a Tavaszvárosba.

A Tudásházából szaladva jöttek ki a testvérek és a Tavaszvárosban szerte kergetőztek. Harmat-testvér és Gyémánttestvér együtt maradt. Leültek az aranypatak partjára az Életháza közelében. Harmat-testvér részletesen elmondott mindent, mi történt vele.

„A Nagy Fehérruhás ilyenkor sokat mesélt a gyermekeknek.”

— És most itt vagyok. Ezt neked köszönhetem!
— szólt Harmattestvér. Megölelte Gyémánttestvért
és sokáig nem tudtak szólni egymásnak.

27. FEL A TAVASZCSILLAGBAI

A Gyémánterdőben az Édesanya most már egyedül maradt. De nem sokáig. Ő tudta a titkot, amit gyermekei nem tudtak: a Gyémánterdő is a Tavaszvároshoz tartozott. Ott, ahol a Fekete-folyó eredt, kezdődött a Gyémánterdő. A Fekete-folyó megkerülte a Tavaszváros szigetét. A Tavaszhegy felől aranyhíd vezetett át. A Tavaszvárosból át lehetett jönni. Ezt a titkot csak azok tudták, akik átkeltek a Fekete-folyón és feljutottak a Tavaszhegyre.

Az Édesanya, mikor olyan kicsi volt, mint két kisgyermeke, átment a Nagy Fehér ruhással a Nagy Fekete-folyón. Neki is megvolt a varázsköve, csak nem vették észre a testvérek. Mert a varázskő fényét csak az veszi észre, akinek magának is van varázsköve. Az Édesanyáért is eljött egyszer az Életházába a Tavaszkirály. Őt is felvitte a Tavaszhegyre az Aranyhídig. Itt aztán átküldte a Gyémánterdőbe és azt a parancsot adta, hogy menjen az Aranyházba s legyen édesanyja Gyémánttestvérnek meg Harmattestvérnek. Nevelje fel őket és juttassa be őket is a Tavaszvárosba.

Igy is lett...

•

Teltek, múltak a napok.

Egyszer csak eljött az az idő is, amikor az Életházából Gyémánttestvért és Harmattestvért vitte fel a Tavaszkirály a Tavaszhegyre.

Ők is eljutottak az Aranyhídig. Megparancsolta nekik a Tavaszkirály, hogy menjenek át az Arany-

hídon. Ráismernek a Gyémánterdőre és megtalálják az Aranyházat. Keressék meg az édesanyjukat és jöjjenek majd vissza együtt a Tavaszhegyre.

Igy is történt. Milyen boldog volt az Édesanya, amikor viszontlátta két gyermekét. Sok szép napot töltöttek együtt még a Gyémánterdőben.

Egyszer aztán a Tavaszkirály elküldte értük a Nagy Fehér ruhást. Átjöttek az Aranyhídon és mentek felfelé a Tavaszhegyen. A Tavaszkirály felvezette őket a Tavaszhegy csúcsára. Ott várta már őket a Tavaszkirálynő és felvitte őket a Tavaszcsillagba.

Most ott vannak és lenéznek rátok, várnak benneteket, hogy ti is eljussatok a Tavaszvárosba, legyőzzétek a Fekete Pókot, megőrizzétek a varázskövet és aztán . . . ti is feljussatok a Tavaszcsillagba.

Ott majd valamennyien találkozunk!

TAVASZVÁROS TÖRVÉNYEI

1. A Tavaszvárosba csak az juthat be, akinek a keblén ott ragyog a varázskő.
2. Aki a Tavaszvárosba el akar jutni, annak át kell gázolnia a Fekete-folyón.
3. Aki át akar gázolni a Fekete-folyón, annak csak előre szabad néznie, és sohase szabad visszafordulnia.
4. A Tavaszvárosban csak az lakhat, akinek a keblén ott ragyog a varázskő.
5. A Tavaszvárosban az éveket a varázskő fényének ragyogásával mérik. Az jut legközelebb a Tavaszhegy-hez, akinek legszebben ragyog a varázsköve.
6. A Tavaszhegyre csak nagyon ragyogó varázskövel szabad felmenni és csak a Tavaszkirály vezetésével.
7. A Nagy Fehérruhás szavára kell hallgatni, mert ő megtanít arra, hogyan kell feljutni a Tavaszcsillagba.
8. A Tavaszvárosban mindenkinek az a vágya, hogy feljusson a Tavaszcsillagba.
9. A Tavaszcsillagból nem szabad visszajönni, de nincs is kedve senkinek, mert az még a Tavaszvárosnál is szebb.
10. Aki gyenge és beteg, merítsen az Életháza aranyforrásából és meggyógyul, megerősödik, meg a varázsköve is szebben ragyog.

MIT KELL TUDNOD A KEGYELEMI ÉLETRŐL?

1.

A jó Isten nemcsak lelket teremtett az emberbe, hanem az ember lelkének olyan *képességet* adott, amely felülmúlja az ember természetét, s ez a *megszentelő kegyelem*.

*

A *Varázskő* a megszentelő kegyelem szimboluma. Csak később kapják meg a *Nagy Fehérruhástól*. Azelőtt nem volt meg. Új erőt ad nekik.

2.

A megszentelő kegyelem olyan a lélekben, *mint a lélek az emberben*.

Lélek nélkül nem lehet élni, megszentelő kegyelem nélkül nem lehet természetfeletti életet élni. E nélkül a lélek halott.

*

Megszentelő kegyelem nélkül nem lehet eljutni a természetfeletti életre. *Varázskő nélkül nem lehet eljutni a Tavaszváros-ba*. — Megszentelő kegyelem nélkül a lélek halott. Harmat-testvér a *Varázskő* nélkül halálveszélybe jut.

3.

A megszentelő kegyelem a szemhez is hasonlítható. *Szem nélkül nem látunk*, megszentelő kegyelem nélkül nem láthatjuk meg az Istent.

*

Varázskő nélkül nem láthatjuk meg a Tavaszcsillagot (Mennyország) és nem jutunk el a *Tavaszkirály-hoz*.

4.

A megszentelő kegyelem olyan képesség a lelkünkben, amely lehetővé teszi, hogy *a jó Istent színről-színre*, önmagában megláthassuk. Ezt a képességet már itt magunkban hordjuk, de csak az örök életben, halálunk után használjuk közvetlenül.

*

A *V ar á z s k ö v e t* magukkal hordták már a Tavaszcillagba, de azért kellett a Tavaszcillagba is, hogy a Tavaszcillagba jussanak és a Tavaszcillagba érjenek. Az ez a képesség őket erre.

5.

A megszentelő kegyelem még sok mindent jelent nekünk, mert ezáltal

szentek leszünk, felszenteltetünk a jó Isten számára, az örök élet számára.

Isten gyermekei leszünk; és a megszentelő kegyelem az a *jel*, melyről az Isten gyermekei megismerhetők.

A *mennyország örökösei* leszünk, mert az *Isten fogadott gyermekei* részesülnek az örökségben is.

A *Szentlélek temploma* a lelkünk, mert a megszentelő kegyelem különös módon lelkünkhöz kapcsolja a Szentlélek Isten működését.

*

A *V ar á z s k ö* különösen széppé tette a gyermekeket és így lettek a Tavaszcillagba jussanak a gyermekei.

A *V ar á z s k ö* szerzett jogot arra, hogy a Tavaszcillagba jussanak a testvérek.

A Tavaszcillagba jussanak a gyermekek keblén lévő varázsköre. Így sugározza be lelkünket a benne lévő Szentlélek.

6.

A jó Isten az első ember lelkét a megszentelő kegyelemmel együtt alkotta.

Az első ember a bűn által ezt a kegyelmet elvesztette és egyúttal a mennyország bezárult előtte. (A megszentelő kegyelem nélkül nem vagyunk képesek meglátni az Istent, a mennyország pedig a jó Isten élvezése elsősorban.) Sokezer évig senki sem juthatott tehát a mennybe.

*

A két testvér csak később kapja meg a Varázskövet. A Tavaszkirály küldte nekik a Nagy Fehérruhással. A megszentelő kegyelmet az Úr Jézus küldi; ő szerezte meg nekünk.

7.

Eljött az Úr Jézus, hogy a kereszten klengesztelje saját maga feláldozásával a jó Istent és a megszentelő kegyelem megszerzését lehetővé tegye a lelkünkben.

*

Azelőtt nem juthatott senki a Tavaszvárosba. A Tavaszkirály lejött a Tavaszcsillagból, hogy felvegye a gyermekeket oda.

8.

Az Úr Jézus érdemei folytán a megszentelő kegyelmet megszerezhetjük a keresztségben. A keresztségben kapott kegyelem által leszünk keresztények.

A keresztségben leszünk Krisztus titokzatos testének tagjai. A megszentelő kegyelem által éltet bennünket, tagokat, az Úr Jézus, a fej.

A megszentelő kegyelem által oltattunk be Krisztusba, a szőlőtőkébe, mi, a szőlővesszők, és a

megszentelő kegyelem által van bennünk kegyelmi élet.

*

A V a r á z s k ő segítségével leszünk a Tavaszváros lakói. Az Egyház ilyen nagy Tavaszváros. Akik lélek szerint, a kegyelem révén is tagjai az Egyháznak, azokban élet van.

9.

A megszentelő kegyelem *gyarapodhatik* lelkünkben:

- a) *a szentségek használásával,*
- b) *a szentmiseáldozatban való részvétellel,*
- c) *a buzgó imaélettel,*

d) a szentelmények használata is gyarapítja lelkünkben a megszentelő kegyelmet, úgyhogy az Úr Jézustól sok új segítő kegyelmet kapunk a jóra.

Ezért kell használnunk a kegyelmi eszközöket. Minél jobban megőrizzük a megszentelő kegyelmet és minél buzgóbban gyarapítjuk, annál szebben virágzik ki bennünk a kegyelmi, a természetfeletti élet.

*

A V a r á z s k ő egyre fényesebb lett a Tavaszvárosban. Ezzel a fényességgel mérték az éveket. Fényesebb lett a V a r á z s k ő:

A jótett alkalmával Harmattestvér átveszi a vándortarisznyát.

Az É l e t h á z á b a n a Tavaszkirály ölelésekor (szentáldozás).

Amikor az Aranypatak vizéből merítettek a Tudásházában (Szentlélek működése bennünk).

Kedves Ragyogóare!

A Tavasváros történetét eddig írtam meg. Tovább neked kell megírnod, de nem mesében, hanem saját életedben. Ezért hagytam neked is helyet ebben a könyvben.

A következőket írd az Emlékkönyvbe:

1. Az első üres oldalra írd fel:

„LELKI ÉLETEM
NAGY NAPJAI”

Üresen hagysz 4 lapot. Ezekre a lapokra csak lelki életed eseményeit jegyzed fel.

Mikor végeztél szentgyónást?

Mikor járultál szentáldozáshoz?

(Ezt mindig bejegyezd!)

Ha aztán más lelki esemény is történik életedben, azt is írd be. (Pl. bérmlás, szívgárdaavatás stb.)

2. Az 5. oldalra írd fel (vagy rajzold, ha szépen tudsz rajzolni):

„ELHATÁROZÁSAIM”

Üresen hagysz elhatározásaid feljegyzésére 8 oldalt. Ezekre az oldalakra feljegyzed a lelkigyakorlat alatt tett elhatározásaidat, vagy mindazt a jót, amit később is elhatározol. (Pl. 1941. június 3. — Elhatároztam, hogy a szünidőben is minden vasárnap a szentáldozáshoz járulok. stb.)

3. A 17. oldalra írd fel (vagy rajzold):

„EMLÉKSOROK”

Ezeket az üres oldalakat arra használod fel, hogy azokkal íratsz ide emléksorokat, akik téged hittanra tanítanak, akik téged nevelnek, tanítanak, akik a ti Szívgárdátokat vezetik stb. Természetesen kedves szüleiddel is íráthatsz be emléksorokat. — De ez az Emlékkönyv komoly könyv, nem olyan, mint a többi Emlékkönyv szokott lenni.

Aztán gondosan vezesd az Emlékkönyvet, mert ha egyszer találkozom veled, megnézem ám!

